

Neapčiuopiami jausmai

Aš ir vėl po rašalo nuteptu dangum,
Vis slankioju iš kampo beribio į kampą.
Krentu ant kelių, o štai asfaltas
Atsikanda mano vargšo apnuoginto kelio...

Su švitriniu perbraukia kelis kartus.
Seniai lijo - tegul geria visas suskerdėjęs,
Nušiuoręs ir dehidratavęs asfaltas...
Ir štai keli vargani kraujo lašai sunkias...

Keista, dalelė manęs po mano kojom,
Bet ji tuoj pranyks, kaip ir aš kažkam, deja...
Vis slankioju iš kampo beribio į kampą.
Nėra ramybės ir taip visą amžinybę kankynė.

Nėra ramybės ir taip visą amžinybę kankynė.
Vis slankioju iš kampo beribio į kampą.

Vėjo gūsyje

**Taip trapiai ir lengvai
Kritau kaip lapas liūdnei.
Vėjo gūsis staigiai
Surišo mane pančiais...**

**Jis skubėjo labai,
Lėkė švilpė žvitriai,
Bet atslinko naktis
Ir nutilo net jis...**

**Verkė vėjo tamsa,
Žudė šviesą migla –
Ir jau šioji diena
Nebegrįš niekada.**

**Pasikaustęs juodai
Mano laikas tasai
Ilgėjos jaunystės saldžios
Kaip tėvas savo dukros.**

Pavasario užuomazgos

Dvi švytuoklės žydrynėj plačioj
Rodo kelią ir merkia akim.

Vėjo srovių tėkmėje
Bėgu pievų laukais palaidais.

Gyvybe - kaip niekad - alsuoja žolė.

Žalia žalia vandens prigėrus ir pergėrus žolė...

Saulelė nelaukia ir pradeda žaist.

Po kojom svaido spindulių strėles,

O žolelė, nusėta baltais rubiniais,

Laužo spindulių strėles

Ir jau žiūrėk pašovė tavo akį

Auksu padengta strėlių gausa.